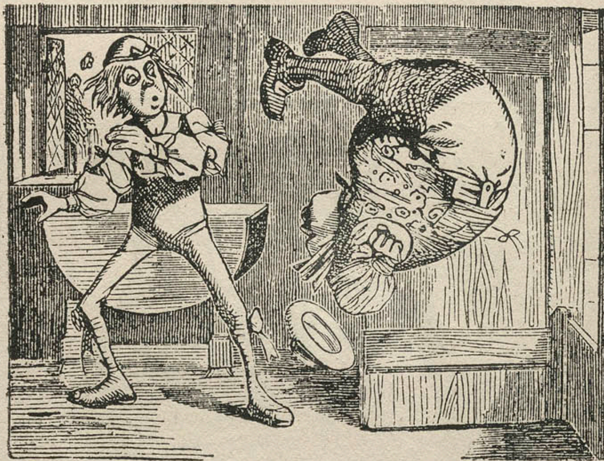
Ha tótágast állok én,
Csak agyamnak ártok én,
De mert agyam nincs nekem,
Veszély nélkül tehetem.

Más ha vén, fogy, csontja fáj,
Kend meg kövér, csupa háj,
S bukfencet hány, szörnyűség!
Hogyha a szobába lép!

Öcsém, itt egy jó kenőcs,
Ettől lettem ily erős.
Olyanná tett, mint a vas,
Egy doboz csak két garas.

Más ha vén, már alig rág,
Kend pedig a sült libát
Csontostul is megeszi,
Mondja, hát ezt hogy teszi?

Mikor ifjú voltam én,
Nőmmel civakodtam én,
Ezért lett ez állkapocs
Olyan kemény és dacos.

János bácsi vén legény,
Mégis ügyesebb, mint én,
Egy ángolnát könnyedén
Egyensúlyoz orrhegyén.

4*